

SLUŽEBNÁ KESSY

NOVELA

GABRIELLA SMITH

● — pointa

Služebná Kessy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Gabriella Smith
Služebná Kessy – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SLUŽEBNÁ KESY

SLUŽEBNÁ KESSY

NOVELA

GABRIELLA SMITH

Věnováno mé sestře Lucii.

Anglie, Wales, 1576

Alex Nicolas Goldwin držel v náruči mrtvé tělo své snoubenky. Vztek a zármutek v jeho očích planul. Proč se to muselo stát, proč musel přijít o to nejdražší ve svém životě? Nikdy jí to neodpustí. V krbu hlasitě praskal oheň a jeho plameny ho pálily do zad. Položil její tělo na zem, zuřivým pohledem pozoroval Elizabeth.

Kapitola první

Anglie, 2002

Kessy Staffordová stála na letišti a v ruce svírala papírek s telefonním číslem na taxikáře a adresou, kam ji má dovézt.

Důkladně si vše opsala z e-mailu, který dostala před pár dny od toho zámožného muže. Několikrát si papírek prohlédla, než vytáhla mobil z kabelky a vytočila číslo.

Telefon chvíli vyzváněl a Kessy začínala být nervózní. V ruce muchlala papírek tak silně, až cítila, jak se pomalinku trhá.

Po několikátém vyzvánění se ozval chraplavý hlas, který jí oznámil, že ji během chvíle vyzvedne. Podívala se na papírek, jestli je adresa čitelná, a úlevou vydechla.

Posadila se na lavičku a hlavu si opřela o dlaně. Uvědomila si, že ještě nikdy z Virginie neodcestovala. V Richmondu, ve kterém vyrůstala, se vždy cítila bezpečně.

Ted' seděla na letišti a neměla tušení, co ji čeká.

Když si přečetla na internetu inzerát o muži, který sháněl na svou usedlost pomocnou sílu, bylo to pro ni jako záchranné lano, které ji dostane dostatečně daleko od jejího otce. Napsala životopis, přidala svou fotografii, jak se v emailu psalo, a vše odeslala.

Seděla pak sama ve svém pokoji a plakala.

Otec jí neustále opakoval, jak je k ničemu, že není schopná se ve svých dvaceti šesti letech postavit na vlastní nohy. Kessy si byla jistá, že její otec bude šťastný, až se dozví, že odjíždí.

Během pár dní přišla odpověď, že je přijata. Kessy na nic nečekala, sbalila si věci a odletěla.

Teď seděla sama na letišti a čekala na taxík. Každou minutu se dívala na hodinky a rozhlížela se kolem sebe, jestli ho někde nezahledne.

Uběhlo dvacet minut od chvíle, kdy s ním hovořila. Nervozita v ní stoupala a Kessy začínala mít obavy z toho, že do nového zaměstnání nedorazí včas.

Po půlhodinovém čekání taxík konečně dorazil. Zastavil těsně u chodníku a zatroubil na ni.

Kessy se postavila, celé její tělo bylo napnuté jako struna. Měla zlost na taxikáře, do telefonu jí tvrdil, že přijede za okamžik. Chtěla mu povědět, jak je nezodpovědný, ale místo toho v klidu nahodila úsměv a nastoupila do vozu.

Čekala od taxikáře omluvu nebo vysvětlení, proč nedorazil hned, jak slíbil, ale on se na ni ani nepodíval.

V naprostém klidu si opravoval rádio a vůbec nevnímал, že Kessy už dávno sedí v taxíku. Kessy si hlasitě odkašlala, aby na sebe upozornila.

Taxikář se přestal věnovat rádiu a podíval se na ni. Kessy sebou cukla, když zahlédla na jeho tváři jizvu, která se mu táhla přes pravou půlku obličeje.

Taxikář si všiml jejího zděšení a ušklíbl se. Kessy se mu chtěla okamžitě omluvit, ale on jen ukázal na papír, který držela v ruce. Kessy mu ho podala a s úsměvem poděkovala.

Seděla schoulená na zadním sedadle a hlavu opírala o okení sklo. Nervózně k sobě tiskla kabelku, jako kdyby na ní závisel celý její život.

Po půlhodinové jízdě auto zastavilo a Kessy věděla, že už nemůže couvnout.

Řidič hrubým hlasem oznámil, že jsou na místě. Zhluboka se nadechla, otevřela dveře vozu a vystoupila.

Rozhlédla se kolem sebe, jemný vítr jí čechrал dlouhé černé vlasy a podzimní slunce ji na okamžik oslepilo.

„Slečno, zavřete za sebou ty dveře,“ ozvalo se z taxíku. Kessy sebou cukla, zabouchla dveře a vydala se k velké zahradní bráně.

K jejímu údivu se brána otevřela v okamžiku, kdy k ní přistoupila.

Kessy vstoupila do zahrady, její obavy okamžitě zmizely. Rozlehlá anglická zahrada spíše připomínala park. Vydlážděný chodník lemovaly okrasné květiny, zlatá fontána zářila pod paprsky slunce a stromy obklopovaly polovinu zahrady.

Srdce jí tlouklo strachem i vzrušením. Kráčela po vydlážděném chodníku až ke dveřím velkého panství.

Zazvonila na zvonek a nedočkavě čekala, kdo se za dveřmi objeví. Přeslapovala z jedné nohy na druhou a kolena se jí třásla.

Dveře se otevřely a Kessy hleděla na staršího pána ve smokingu. Jeho krátké prošedivělé vlasy a vrásky na ustaraném obličeji Kessy trochu překvapily. Mlčky se na něj dívala a čekala, až ji pozve dál.

Starší pán se na Kessy usmál. „Vítám vás, slečno Kessy, už na vás čekáme. Kde máte svá zavazadla?“ řekl milým chraplavým hlasem. Kessy pohlédla do jeho hnědých očí a tiše řekla: „Nechala jsem je v taxíku.“ Na jeho vráscitém obličeji se ukázal nepatrný úsměv a dodal: „Omlouvám se, slečno Kessy, jsem to ale nezdvořák, mé jméno je John a jsem zdejším domovníkem. Pojďte dál, o vaše zavazadla se milerád postarám.“

Kessy prošla kolem Johna do velké vstupní haly a zůstala stát omámená krásou, kterou spatřila. Prohlížela si každý kousek s obdivem.

Velké zlaté sochy lvů, mramorová podlaha, ještě nikdy neviděla nic podobného.

John k ní přistoupil a ukázal na dlouhou chodbu za halou.